

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:15 SAYI:89 EKİM - KASIM 2018

ISSN 1304-7604

Rasim Özdenören • Selçuk Azmanoğlu • Cahit Zarifoğlu • Necati Mert
Mehmet Kahraman • Emin Gürdamur • Müzeyyen Çelik • Safiye Gölbaşı
Zeynep Sati Yalçın • Yunus Nadir Eraslan • Hatice Bildirici • Hâle Sert
Sema Bayar • Sercan Ceylan • Mehmet Doruk Kandemir • Ali Necip Erdoğan
Selma Aksoy Türköz • Soner Oğuz • Zeynep Arpacı • Özlem Metin
Aynur Dilber • Dürdane İsrâ Çınar • Handan Acar Yıldız • Mehmet Aycı
Rüveyda Durmaz Kılıç • Müjde Ülfet • Umut Başar • Hüseyin Akın
Musa Effendi • Segah Gümüş • Gülay Ünsal Bulduk • Cahit Efgan Akgül
Murat Mahya Gürses • Abdülbaki İşcan • Fatma Sürer • Gamze Zeyneb Kaya
Korkut Kabapalamut • Ömer Vural • Banu Altınova • Fatma Aydar

Ayın Söyleşisi:

Aykut Ertugrul ile *Başlangıçların Sonsuz Mutluluğu* Üzerine

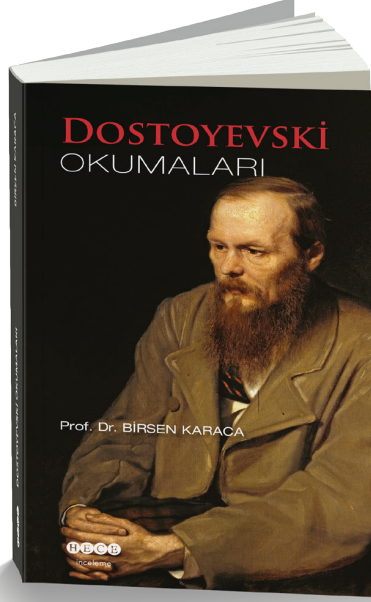
Dosya: Öyküde İlk Kitaplar 2

Selma Aksoy Türköz / *Ölmek İçin İyi Bir Gün Değil*,
Soner Oğuz / *Eksik Bir Seremoni*, Özlem Metin / *Alametifarika*,
Aynur Dilber / *Az Hüzünlü Bir Yer*

Toplantı: *Dokuzdolambaç* Üzerine

Bir Cahit Zarifoğlu Öyküsü: Kişinin İçi

89

DOSTOYEVSKİ OKUMALARI

Prof. Dr. Birsen Karaca

İNCELEME | 304 Syf.

Rus edebiyat tarihinde 19. yüzyıl yalnızca şiirin değil, roman türünün de Altın Çağı'dır. Bu döneme eserleriyle damgasını vuran ve dünya klasikleri arasına girmeyi başaran yazarlardan birisi de Fyodor Mihayloviç Dostoyevski'dir.

Fyodor Mihayloviç Dostoyevski, bugün hâlâ dünya edebiyatının en iyi roman yazarlarından birisi olarak kabul ediliyor. Onun eserleri yalnızca edebiyat biliminin değil, felsefe, psikoloji, teoloji, kriminoloji gibi çok farklı disiplinlerin de araştırma konusudur. Öyle ki edebiyat bilimi ve edebiyat tarihinin bir alt dalı olarak faaliyet gösteren ve Rusçada Dostoyevstika (Dostoyevizm) olarak anılan alanda Dostoyevski uzmanları yazarın biyografisini, sanatını ve yaratıcılık süreçlerini araştırmaktadır.

Birsen Karaca, Dostoyevski Okumaları adlı bu çalışmasında Dostoyevski'nin sürgüne gitmeden önce yazdığı eserleri metne bağlı analiz yöntemiyle inceliyor. Elde ettiği verileri ise, yazarın biyografisini, aile ortamını, çevresini ve yaşadığı dönemin sunduğu koşulları dikkate alarak değerlendiriyor.

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ YIL:15 SAYI:89 EKİM-KASIM 2018

ISSN 1304-7604

HECEÖYKÜ

E K İ M
K A S I M

89

HECEÖYKÜ

İKİ AYLIK ÖYKÜ DERGİSİ

ISSN 1304-7604

YIL: 15 SAYI: 89

Ekim-Kasım 2018

Yayın Türü: Yerel Süreli

Hece Yayıncılık Ltd. Şti. Adına

Sahibi ve Yazı İşleri Müdürü: Ö. Faruk Ergezen

Genel Yayın Yönetmeni Rasim Özdenören

Yayın Kurulu Ali Karaçalı, Ali Ulvi Temel, Dinçer Eşitgin, Emin Gürdamur, Hatice Bildirici

Yönetim Yeri Konur Sk. No: 39/1 Kızılay/Ankara

İletişim Tel: (312) 419 69 13

Fax: (312) 419 69 14 P.K. 79 Yenışehir/Ankara

İnternet Adresi: www.hece.com.tr

e-mail: hece@hece.com.tr

twitter.com/hecedergi

facebook.com/hecedergisi

Son Okuma : Beyza Nur Demirci

Teknik Hazırlık: Hece

Kapak: Hece www.hece.com.tr

Baskı: Dumat Ofset www.dumat.com.tr

2018 Yılı Abone Bedeli:

Yıllık: 100 TL.

Kurumlar İçin: 300 TL.

Hece ve Heceöykü Dergisi İçin: 250 TL.

Yurt Dışı: 100 Euro

Posta Çeki: 149582

Hece Basın Yayın Ltd. Şti.

Gelen yazılar yayımlansa da yayımlanmasa da geri verilmez.

İlkelerimize uymayan ilanlar alınmaz.

Baskı Tarihi: 30.09.2018

İÇİNDEKİLER

ÖNYAZI

Rasim Özdenören/*İstiaarenin Düşünsel Değeri* / 5

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu / 7

ÖYKÜ

Cahit Zarifoğlu/*Kişinin İçi* / 8

Necati Mert/*Bir de Kızımız Var Bizim* / 11

Mehmet Kahraman/*Hayal Kurmayan Erkekler* / 14

Emin Gürdamur/*Cazu* / 17

Müzeyyen Çelik/*Büyüme* / 24

Safiye Gölbaşı/*Üçümüz* / 26

Zeynep Sati Yalçın/*Botlarımın Götdüğü Yer* / 28

Yunus Nadir Eraslan/*Pencereden* / 35

Hatice Bildirici/*Deli Derler* / 37

Hale Sert/*Kimlerdensin?* / 39

Sema Bayar/*Cemile* / 42

ÖYKÜ ÜZERİNE

Sercan Ceylan/*'Kör Bakış'ı Aşan Yazarın Öteyi*

Görebilme İş: Öykü ve Romanda Detay / 48

Mehmet Doruk Kandemir/*Öyküyü Denemek:*

Ayışığında Çalışkur / 53

AYIN SÖYLEŞİSİ

Ali Necip Erdoğan/*Aykut Ertuğrul ile Başlangıçların*

Sonsuz Mutluluğu Üzerine / 58

DOSYA: ÖYKÜDE İLK KİTAPLAR-2

Selma Aksoy Türköz/*Tövbeler Tövbesi* / 64

Sema Bayar/*Selma Aksoy Türköz ile Ölmek İçin*

İyi Bir Gün Değil Üzerine Söyleşi / 66

Sema Bayar/*Ölmek İçin İyi Bir Gün Değil Üzerine* / 71

Soner Oğuz/*Silinmeyen Numaralar Servisi* / 74

Emin Gürdamur/*Soner Oğuz ile Eksik Bir Seremoni*

Üzerine Söyleşi / 78

Zeynep Arpacı/*Eksik Bir Seremoni* / 83

Özlem Metin/*Bırakma Kendini İfakat* / 85

Hale Sert/*Özlem Metin ile Alametifarika Üzerine Söyleşi* / 89

Hale Sert/*Alametifarika Üzerine* / 94

Aynur Dilber/*Limon Küfü* / 96

Dürdane İsra Çınar/Aynur Dilber ile Az Hüzünlü Bir Yer
Üzerine Söyleşi / 100
Dürdane İsra Çınar/Az Hüzünlü Bir Yer'den
Çok Hüzünlü Öyküler / 104

ANIT ÖYKÜLER

Handan Acar Yıldız/Maupassant'ın "Yağ Tulumu"
Öyküsü Üzerine / 106

YAŞADIĞIM GİBİ

Mehmet Aycı/Gözler Sürmeli Meryem / 110

TOPLANTI

Dokuzdolambaç Üzerine/Yöneten: Rûveyda Durmaz Kılıç
Katılanlar: **Emin Gürdamur, Sema Bayar,**
Ali Necip Erdoğan, Yunus Nadir Eraslan,
Banu Altınova, Tuba Dere, Fatma Aydar / 112

BAŞKA DÜNYALARIN ÖYKÜLERİ

Müjde Ülfet/Çev: Umut Başar/Duvar / 122

ÖYKÜ

Mehmet Aycı/Ne Eksik Ne Fazla / 127
Hüseyin Akın/Yol Oğlu / 129
Musa Effendi/Yanlışıklıkla Ömür Dediğimiz O Perişanlık / 133
Ali Necip Erdoğan/Sıkışan Zaman / 136
Segah Gümüş/Yağmur Çağırın / 138
Gülay Ünsal Bulduk/Çengel / 141
Cahid Efgan Akgül/Omzumdaki Eğrilik / 144
Murat Mahya Gürses/Günlükteki Fotoğraf / 147
Abdülbaki İşcan/Yanık Kokusu / 150

HECE ÖYKÜDE İLKLER

Fatma Sürer/Hafızada Oyalanan Zaman / 154
Gamze Zeyneb Kaya/Dağlara da Kırgınım / 158
Korkut Kabapalamut/Bir Otobüs Yolculuğu / 162
Ömer Vural /Süveyda / 165

KİTAPLIK

Banu Altınova/Hikâye Kuran Nesnelere / 167
Mehmet Doruk Kandemir/Sevincini Bulmak / 169
Yunus Nadir Eraslan/Kapıdaki Yüzler / 170
Fatma Aydar/40 Soruda Postmodern Edebiyat / 172

RASİM ÖZDENÖREN

İSTİARENİN DÜŞÜNSEL DEĞERİ

Herkesin her şeyi anlamasını beklememeliyiz.

Herkes her şeye açık da bulunmaz.

Benim ilk gençlik arkadaşlarımdan biri aşk duygusuna aşına değildi. Yok böyle bir şey, derdi. Bu duyguya yakalanmış olanları alaya alırdı, onları küçümser, kendilerini aldattığını söyler, kendilerini aldattıkları için başkalarını da aldatmaya yeltendiklerini, aldatma eğiliminde olduklarını ileri sürerdi.

Böyle bir kanıya sahip olan biriyle elbette bir tartışma ortamı yakalama imkânı bulunmazdı. Tartışmanın başlayabilmesi için, en azından bir ortak temelde buluşmak gerekir. Aşkın mahiyeti üzerinde konuşabilmek için öncelikle onun varlığını tanımış olmak lazım. Aynı durum başka konular için de geçerli... Örneğin kurban, bir canlıyı yatırıp kesmeden ibarettir, diyen birisiyle neyi tartışacaksınız?

İmdi, diyelim ki, Hz. İbrahim aleyhisselam için söylenen menkıbenin tarihsel hiçbir geçerliği yoktur. Diyelim ki, bu olay tümüyle *uydurmadır*. Böyle bile olsa, bu menkıbeden (onda içkin olan istiare: metafor) çıkarılabilecek kimi dersler, sonuçlar bulunmaz mı?

Nitekim bütün bir Grek esatiri için kütüphaneler dolusu yorumlar yapılmadı mı? Bundan sonra da yapılmayacak mı? Şayet işbu esatirin aslı esası yoktur diye dudak bükerek olaya yaklaşırsak ondan doğan muazzam bir düşünce hazinesini de elden geçiririz.

Gerek Grek mitoslarının gerekse başka kültürlerle ilişkin mitosların istiare (metafor) olarak değeri paha biçilmez düşünsel ürünlerin kaynağını oluşturmuştur; hem de salt metafor değeri olarak...

Platon'un mağara istiaresini düşünün örneğin... O istiare, gerek Platon'dan önceki dönemlerin düşünüyü gücünü özetleme bakımından, gerekse kendisinden sonra günümüze kadar uzanan düşünce silsilesi bakımından kaynak olma değerini asla yitirmemiştir.

Platon'dan Aristo'ya, ondan İmam Gazali'ye, İbni Rüş'te, ondan Descar-

tes'a, Descartes'tan Kant'a, Hegel'e, Marx'a, Kierkegaard'a ve günümüze kadar gelen insanoğlunun düşünsel geleneğinin kökeninde Platon'un mağara istiare-sinin zengin çağrışımlarını bulmak zor değildir.

Ama bir istiaresinin düşünsel yaşamdaki değerini kavramayı reddeden birinin değindiğimiz düşünsel zinciri izlemesi neredeyse imkânsız sayılabilir.

Hız. İbrahim'e izafe edilen oğlunu kurban etme olayındaki istiare değeri de kavranmadan onun derin anlamına nüfuz etmek imkân dışı kalır.

Bu istiareden hareket etmek suretiyle biz hukukla ahlakın, suç olanla suç olmayanın, insanın trajik olan karşısındaki pozisyonunun özüne nüfuz etme fırsatını yakalayabiliriz. Ama bu menkıbenin istiare değerini fark etme basiretine sahip olmayanla bir yere gitmek daha baştan insanın kendini bir kör kuyuya fırlatmasından başka bir anlam taşımaz.

FOTOĞRAF ÖYKÜ

Selçuk Azmanoğlu

CAHİT ZARİFOĞLU

KİŞİNİN İÇİ¹

Bunu size demeyecektim oysa. Akşam tam üç şişe yuvarladığımı, sokaklarda, şehrin dışında dolaştığımı filan. Ama edemedim. Edemedim çünkü bildiğiniz gibi değildim. Alıştığınız yönüm yoktu akşam. Sarhoşluğumdan değil. Başka yönümden. Günlerdir Tanrı'nın yaşama düzeninin içine girmeye çabalayan, ne olduğunu, neden olduğunu zorlayan bir baş kazanmıştım. Değil yıldızlara, bulutlara, göğe, bir ağaca bile bakarken ürküp duruyordum. Bir kedinin, bir böceğin yürümesi, durup soluklanması, etrafını kollaması beni alıkoyuyordu her işimden. Neye baksam böyle oluyordum. Baktığım nenlerin görünüşleri, öz biçimleri hiç mi hiç zorlamıyordu beni, yalnız hepsinin beni alıp götürdüğü bir yer vardı. Bir nen daha vardı, işte onun üzerine günlerden beri başımı yaslıyordum. Başım diyecek, duyuracak gibi değil, bir kıpırdanıyor, bir huysuzlanıyor. Daha böylesini görmediydim. Konuşamaz olmuşum. Tüm yaratıklardan ayrı, onların dışında, ama onların her nenlerini görerek yaşamak çekiyordu içim. Başka bir şey değil. Bu öyle anladığınız gibice değil yalnız. Örneğin pencereden bakıyordum. Bir serçe habersiz bir ayak öteme kondu. Lip lip başını öteye beriye çevirdi. İncecik bacakları üzerinde sıçradı. Tüyleri, çeşit çeşit renkleri iyice gözlerimin içinde bütünleniyordu. Ona böyle bakabilmeyi, hiç olumsuz bir nen sayıyordum. Alışıldığından ayrı, yanına kişilerin yaklaştığını sezen bir serçenin uçuvermemesinden çok çok ayrı bir oluşumla, bir serçeyle böyle bir adımlık yerde yan yana durmak. Serçe her şeyden habersiz. Kendini kimseciklerin görmediği saptantısında, istese bir günah işleyebilir. Serçe yanımda duruyordu böyle. Günlerden beri tuhaf, derin bir düşünüye dağınmış (değınmiş) kafam, böyle oluklar arıyor, daha derinleşmek için böyle oluşumlar kolluyordu sanki. Serçe oldukça, onun ötüşlerini, yem arayışlarını, etrafını kollayışlarını, renklerini bilincime sürmüyordum hiç. İçi görünmez yönünden ele alıyor, büyütüyordum. Büyütmek zorundaymışım gibi. Yalnız serçe ile olacaktı bu. Onun uçvermesi korku salıyordu yüreğime. İşte bir, ara sıra zıp-

1 İlk kez yayımladığımız bu öykü merhum Cahit Zarifoğlu'nun Serdar Yakar arşivinde bulunan defterinden alınmıştır. Sayın Yakar'a teşekkür ederiz.

layışları, uçacakmış sanısıyla hop ettiriyordu yüreğimi. İşi büyütüyor. Büyütmek, değerlendirmek, gizli anlamlar bölümünde yerine koymak istiyordum.

Serçe benden haberli olsa da benden kaçmasa, kımıldanışları sanki öyle olmayacak. Daha bir düzen, belki müeyyideleri çağırmayacak sosyal bir düzen, bir çizgi verecek. Bakışlarına varıncaya dek bilinçli olacak sanki. Benden habersiz olduğunca, serbest, belki tam anlamıyla daha özgür, özgürlüğün tam kendisi bir davranış içinde...

Ya da oğlan erkek odada geziyordu. Masanın üzerindeki sürahidene su içiyordu. Gidip sırtüstü yatağına atıyordu kendini. Sonra kalkıp yine su içiyordu, hiç yoktan içini yoklayan sebepsiz anlamsız bir sevincin dürtmesiyle zıplıyordu. Her şeyi yapıyordu vassalam. Her şeyi olduğundan hiç ayrı görmeden içtenliğince yapıyordu. Gidip pencereden aşağılara bakıyordu. Karşı evlere bakıyordu. Bir eve daha baksın ki bir pencereden bir kadınla göz göze. Adamın odada olduğundan beri yaptıklarını kafasında bir anda bir de kadının gözleri önünde yapıverir. Bakışları, yüz anlamı değişirir. Biraz önceki hareketleri hatta kadının göremeyeceği mimikler bile kimi eğri, kimi düz, kimi zikzaklı anlama, bir değere bağlanıverir. Kimisinden kendi kendine yakını. “Şunu şöyle yaptığım da iyi olmuş” der. Daha kafasını buna sarmış gider işte. Kadını görmeseydi oysa... Kendi hâline koyulurdu yine.

İşte bu neydi. Utanmak, sıkılmak mı diyeceğim. Yok. Böylesi bir düşüncem, kestirmem olsaydı dün gece o kadar içmezdim. Bunları tersine büyütüyorum. Genişletiyorum. Evrensel bir genişliği olmasına dayanıyorum.

Serçe yüreğimi hop ettiren zıplamalarının birinde pır dedi gitti. Bir dala kondu. Daha sonra konduğu dallar görünmez olduğum yerden serçe şu anda ne yapıyor da diyorum kendime. Ama bunu şuraya, sonradan işlemek üzere koyuyorum yine.

Serçeyle bana geliyorum. Ondan uğrun onu gözleyişime. Düşünüm büyü-
dükçe, sonunda Tanrı ile bir bağıntı kuruyorum. Tanrı ve salt kişiler. Tanrının
her şeyi ama her şeyi görürlüğü önünde kişiler.

Günahın günahını işleyen, filanca kişinin avludaki altınları, paraları ya da
kızları, kadınları, delikanlıları düşüren, doğanın içini dışını inceleyen, felsefe ya-
pan, evinde soyunan, herkesin önünde yapamadıklarını tek başlarına oldukları
zaman yapabilen, ayıp yerlerine bakan, gülen, günah işleyen, iyilik kuran, daha
her şey her şey yapan kişilerin hiç ama hiç düşünmedikleri bir gözleyenlerinin,
görenlerinin olması. Tanrının hepsini görmesi, uğrun uğrun değerlendirmesi,
ince ince en koyu dindarın bile düşünemeyeceği bir oluşu bile katması bunlar.

Böyle bir şeye ilk defa mı kafamı salıyordu. Öyle değil. Bundan değil. Her
zaman, böyle evrenlik düşünülerim oldu benim. Ağzımdaki bir et lokmasınının,
hatta mideme indikten, bilmem ne olduktan sonra bile onun bir süre evvel can-
lı bir kısmı olduğunu, iğne batırılrsa sakınabilecek bir et parçası olduğunu çok
düşünmüşümdür.

Seneler sonra bir okula gidip de, vaktiyle delicek sevdiğim bir kız, orda,
oralarda, koridorlarda gezerken, merdivenlerden çıkıp inerken sevdiğim bir
kişi düşünmüşümdür. Şuraya, demişimdir içimden, “elleri değdi” ayakları yü-
rüdü. Şu pencereden gözü gördü. Şu sınıfa girdi. Şurada otururdu. Bu kapının
ağzından geçerken, başını çevirip camların ardından bakışı şöyleydi. Burun
kıvrırması şöyleydi. Dudak uzatması şöyleydi. Ya şöyle gülerdi kele. Daha her
şeyi. Tutar, duvarların, merdivenlerin, sıraların, sınıf tahtalarının yakalarına
sarılırım. Biterim ama konuşmazlar ki... Daha diyeceklerim bunun gibi işte.
Böyle şeyler her kişide olur. Olmayan olmaz bir kişi.

Gel gör ki bu kez ben başka oldum. Size dün içtiğimi, üstelik üç şişe devir-
diğimi söylemeyecektim. Beni bu kadar, hem ilk kezinde bu denli çok iştirtecek
tutumdaydı bu.

Dün ne dedim. Bunu ilk kez yaptığım için söylemeyecektim. Söyledim ma-
dem anlatayım. Deli olacaktım da korktum. Bilincimle, dünkü birkaç günden
beri atılış, anlamların anlamlarını kovalayan “kafamın istediklerini daha çok
yapmak, -ki bunu yapmaya mecburdum- beni deli eder mi ederdi. Kafamdakini
unutmak için üç şişe aldım: Bir kere söyledim ya çekinmiyorum artık. -Hem
onca gün arasında- içebildiğim kadar. Üç şişe devirmem sırf bunun için. Deli
olacaktım yoksa. Şimdi iyiyim. Sayesinde içkilerin. Bu böyle olur muydu de-
mezdim zaten.

Bir serçe gelip burnumun ucunda dursa, benim yaşama gücümü tepkiler
ancak. Düşünüyorum da...

12 Mart-Pazarlık 959
imza

NECATİ MERT

BİR DE KIZIMIZ VAR BİZİM

Sesi hep o kırılğan ses. Sözcükleri, cümleleri de yine öyle. İnsana değen, içe dokunan bir şey var onlarda. Sağlığını sorarken ortaya daha çok mu çıkıyorlardı?

Öykülerimi kahramanlar üzerinden ele aldığı bir çalışması olmuş, hemen her öykümde farklı bir kişiyi/kişiliği kaleme getirdiğimi söylemişti. Az mutluluk mudur! Şimdi de öykümüzün genelinde hangi kahramanların yer bulduğunu, onların hâl ve gidişlerini, kimlerden olduklarını, nasıl anlatıldıklarını merak edip merakını gidermeye koyulmuş. Çalışıyormuş.

Dediklerine dediklerim oldu, bir de Abdullah Harmancı'nın, benim *Zamansız*'daki öykülerimden "Ne Güzel, Ne Mübarek!" için, daha doğrusu öyküdeki Muhsin Hoca tiplemesi için yazdıklarını hatırlattım ki bir yazı adamının gönlünü hayli okşayan değerlendirmelerdir.

Öyküye bakacağını söyledi. İstanbul'a sık gidiyorlarmış; uçaklardır sandım, kendi arabaları ileymiş. Adapazarı'ndan geçerken uğramayı, eşimle tanışmayı, bir kahvemizi içmeyi çok istemişler, ama olmamış, bir türlü gerçekleşmemiş ziyaretleri. "Büyüğümüzünüz, çok mahcubuz size!" dedi. Zaman zaman Köksal'ın da bu soy özür dilemeleri oldu. "Yapmayın çocuklar, neyin özrü bu, beni zorda bırakıyorsunuz. Hem görüşmek yüz yüze mi olur sadece! Mağripten maşrika beş kıtada kendilerine kalp gözümüzle baktığımız, kendilerinin de bize kalp gözleriyle baktıklarını bildiğimiz cihan yâranı bunca ehli kalp var, bunca uzaktan görüşebileceklerine mi inanılmıyor şimdi de? O inananlara sormalı ki toprağa verdiklerini ânında unutmuşlar mı? Öyleyse odada, mutfakta, sokakta, okulda, bahçede, giyinirken, yatarken, kitap okur, mektup yazarken, su içer, su dökerken, sular kesikken konuştuğuları kimlerdir? Kimlerle konuşur onlar?"

Oğlunu, kızını, ikizini, küçüğünü kaybetmiş dost ve arkadaşlarıma başsağlığı dileyemiyorum. Allah sabırlar versin, diyemiyorum. Hangi söz, hangi cümle bu kadersizleri avutabilir? Vakitsiz ölümler bunlar! Böyle güçlü sözüm,

güçlü dilim yok benim. Ne söylersem söyleyeyim eksik bir şey kalacaktır. Budur beni engelleyen. Susarım ben. Kıpırdamam. Gözlerim değil sadece, bütün bedenim doluksanır, ağladığım da olur. Uzaklardaki ölümler için de bu böyle. Telefon bile edemem. Ancak sevdiğim, saydığım insanlardır geride kalanlar, bir sempozyumda karşılaştığımız olur, gönül koymuşlar gibi gelir bana. Yahut bir nedenle telefon ederler, ne zor anlardır; harfler, heceler çıkar ağızımdan, hatta kısa kısa sözcükler... Yutkunurum. Gırtlığımı sancır. Gecikmiş taziyemdir bu. Sağ olsunlar, kabul ederler.

Köksal'la 2003 yazında tanıştım. Büyük oğlum kadar mıydı? Öykü yazıyordu, ayrıca açık bakışlı genç bir akademisyendi. Konya Öykü Sempozyumu'na Afyon'dan gelip katılmıştı. Aradan beş yıl kadar geçti, "Necati Bey, merhabalar!" diye başlayan bir mesajını aldım. Uzun zamandır göndermek istediği resimlerden söz ediyor, "Bugüne kısmetmiş!" diyordu. Çocukları Aziz Taha, babasının kimselere dokundurtmadığı kitaplarını kitaplık rafından üçer beşer alıp onlarla kâh masa, kâh merdiven, kâh park, illaki duvarı, kapısı, çatısı, bahçesi tamam, hatta komşusu da olan evler yapıyor, sürekli oyun yaratıyormuş.

Köksal bunları hikâye de etmiş: "Oğlumun Kitapları". Onlarca yazarın, ev olan onlarca kitabı... Neler neler... Kimler kimler... Bu öyküde buluşmuşlar. Biri de benim ilk göz ağrım *Gramofonlar*...

Önceki günlerin birinde bir gün, saat sabah sekiz suları, Köksal sabah mahmurluğunda öykü okumakta iken çocukları Aziz Taha da dinlemeye koyulmuş. Köksal yazıyor: "Elinde sizin kitabınız. Kitaplıktan çekip almış. Sımsıkı tutuyor. Bir an/anı olsun diye eline biz tutuşturmadık. Gayet doğal. Onun için sizinle paylaşmak istedik resimleri." Sağ olsunlar! Hazır, öyküsü de Hecceöykü'de çıkmışken...

Mesaja ekli beş resmi açtım hemen! Aman ya Rabbi, nasıl sarmış Aziz Taha beni! Nasıl da derinden dinliyor babasını. Sanki çocukluğuna yeniden dönmüş bir yetişkin. Eğer unutmuşsam, bu mesaj, bu resimler neyin nesidir, niçindir dememem için de ayrıca uyarıyor Köksal: "Aziz Taha, Hüseyin Su'nun torunudur aynı zamanda." Biliyorum Köksal, hiç unuttur muyum?

Zamansız'daki öykülerim için de yazdı. Güzeldi. Teşekkür etmek için aradım. Fakat şunun da merakındayım: Önceki dört öykü kitabımın erkek egemenliğinde bir dille yazıldıklarına şöyle bir değinmiş fakat açmamıştı. Allah Allah! Nasıl olur! Erkek egemen dile ben düşünce olarak karşıyım ya, bunun öykülerimde de görüldüğünü zannediyordum, bir iki örnekle bunun böyle olmadığını gösterdi. *Zamansız*'da nasıldım acaba? Güldü. Bu hasta dilden kurtulduğumu söyledi, "Ay Gibi Geçmiyor" başta olmak üzere birkaç öykü adı da verdi. Tekrar teşekkür ettim, Köksal için de ayrıca selamlar, sevgiler dedim. Aziz Taha'yı unuttur muyum? Sordum. Annesi sevinçler içinde "Necati hocam,

bir de kızımız oldu, adı Elif Neva” dedi, “Aziz Taha’ya kardeş. Ellerinizden öperler.” Analı, babalı büyüsünler; ömürleri uzun, zihinleri açık olsun! Allah acılarını göstermesin, dedim.

O gün de sesi hep o kırılğan sestti. Kırmayan, kırılmayı da hiç mi hiç istemeyen... Yahut çabuk kırılan... “Nasılsınız Necati hocam, sağlığını?” diye sorarken de, daha kırılğanlaşıyordu sanki. İyi olduğumu, haplarla yaşadığımı söyledim. “Aman hocam, dikkatli olun, kendinizi koyuvermeyin!” dedi.

Öykü kahramanları konuşuldu; Abdullah Harmancı, *Zamansız*, Muhsin Hoca... Yazısı için tekrar teşekkür ettim, Köksal’a selamlar, sevgiler gönderdim. Aziz Taha, kitabımı nasıl sarmış, sarmalamıştı, onun da gözlerinden öptüm.

Tam telefonu kapatacağım, o ses, bütün kırılğanlığıyla, “Necati hocam! Bir de kızımız var bizim: Elif Neva. Yine unuttunuz!” dedi. Hay Allah! Doğru, yine unuttum. Hem annenin de sonradan öğrendim küçük oğlumdan, birkaç ay kadar da küçük olduğunu. Demek bu kadar erken! Çocukların bırakılmayacağı, çocuklara -hele ki kuzucuklara- hiçbir nedenle kıyılmayacağı, bu kadar erken de öğreniliyordu demek!

Ya bunca yaş yaşayıp bu dili hâlâ öğrenememiş olmak... Bu nedir? Açıkla-nabilir mi bu?

MEHMET KAHRAMAN

HAYAL KURMAYAN ERKEKLER

Bendeki av merakının babamdan geçtiğini söylemeliyim. Belki de ondan bana kalan tek şey bu. Erkek olabilmem için bir şeyler öğretmesi gerekiyor bana, fakat bunu nasıl yapacağını bilmiyordu. Öğretilebilir olduğunu da düşünmüyordu zaten. Herkes nihayetinde bir şeyler öğrenir. Babalar öğretme konusunda isteksiz ve başarısızlar, arkadaşlar da olmasa her şeyi el yordamıyla öğrenecek oğullar. Kadınlar öyle mi? Kızlarını daha doğumlarından itibaren kanatları altına alıyor, bildikleri ne varsa anlatıyorlar. Kızlar doğuştan bir sıfır önde başlıyorlar hayata.

Öğrendiklerimin dünyada bir karşılığının olmadığını çok sonraları anladım. Sanırım bunu babam da anlamamıştı. Her şeyin iyi gideceğini, düzeninin bozulmayacağını sanıyordu. İlerisi için hiçbir yatırım yapmamıştı. Sadece ekonomik olarak anlamayın yatırımları, aklınıza gelebilecek ne varsa onlar da dâhil. Güçlü kuvvetliydi, karizmatikti, çalışkandı, taşı sıkıca suyunu çıkarırdı. Ekmeğini de taştan çıkarıyordu. İşler o kadar iyi gidiyordu ki, herkes mutluydu. Annemin deyişiyle varyetliydik. Babamın avlarına bile ses etmezdi, sadece birkaç sitemkâr söz o kadar. Çocukluk dönemimde pek görmezdim babamı. Gündüz çalışır, gece ava giderdi. Erkeklik adına ilk öğrendiklerim annemden. “Baban gibi ol, güçlü, kuvvetli, mert.” der çalışmaktan bahsedirdi. Günümü inşaatçılık oynayarak geçirirdim avluda. Çekiçle taşa vururdum saatlerce.

İyi bir duvar ustasıydı babam, taş duvarda üstüne yok. Herkes kapısını çalıyor, bey gibi forsu var. Bu söylediklerim yetmiş yılları. Her şeyin kuyruğa girilerek alındığı zamanlar. Ben daha dünyada değilim. Babamsa yirmili yaşlarda ve gücünün zirvesinde. Günlük on iki saat çalışıyor da yorulmuyor. Gündüz inşaat, gece av. Sabaha karşı eve geliyor, birkaç saat uyuyup gidiyor. İnsanlar sıra bekliyormuş evini yaptırabilmek için. İşini temiz yapıyor, hile hurda yok. Annem de o zamanlar genç ve güzel, üstelik bana hamile. İlk çocuklarıyım. Heyecanlı elbette. Kocasını işten gelince yanında istiyor. Bir gece de tavşanları

değil beni düşün diyor. Kadın haklı. Karnının okşanmasını, bebeğiyle baba olarak konuşmasını istiyor; asıl isteği eşyle birlikte olmak. Babam iyi bir duvar ustası olabilir ama duygusallıktan uzak olduğu bir gerçek. Yanında kalsa bile karısının ne istediğini anlayamıyor. Hangi erkek anlayabilmiş ki. Bana verdiği ender nasihatlerden biri, “he de geç,” olmuştu. “Kadınları anlamaya çalışma, sadece tamam de, yapmazsan yine yapma, ama tamam demeyi unutma. Çünkü onlar unutmaz.” Bunu söylediğinde o kırk beş, ben on sekiz yaşındaydım. Liseyi bütünlemelerle zar zor bitirmiştım. Hayatta ne olacağım hakkında hiçbir fikrim yoktu. Nedense bu yaşa kadar meslek hayalim bile olmamıştı. Evde en çok konuşulan kelime taş ve av idi. Ne yapacaksam bu ikisi ile yapacaktım. Sanki ilahi bir işaret gibi sürekli önüme geliyordu bu kelimeler. Babam gibi olabilmek için okuldan kaçıp yanına gidiyordum. Usta olacaksam okumama gerek yoktu. “Ne olur ne olmaz sen yine de oku.” Dediği gibi de oldu. Her şey hazıra dönüverdi, kalıbı çak, beton gelsin, dök, aralara tuğla koy. Oysa o, iyi bir yağma ustasıydı, taşları kanaviçe gibi işlerdi, çalışırken görmeliydiniz, ibadet edercesine huşu içindeydi. Şimdi herkes karkas yapıyor, harcı döküp bitiriyor, ne kanaviçe kaldı, ne emek.

Her şey seksenli yıllarda değişmeye başladı. Öncesi de var ama seksenden sonra hızlı oldu ne olduysa. Türkiye'nin kaderi de babaminkine benziyor. İyi gidiyor derken tepetaklak dönüveriyor. İlçeye büyük bir kâğıt fabrikası yapılmıştı ve herkes işçi olmak için müracaat ediyordu. Neredeyse bütün akrabalar girmişti işe. Annem, onun da girmesi için ısrar etmiş fakat babam, diğerlerinden iki kat fazla ücret aldığını söyleyerek reddetmiş. “Sigortası olacak, çalışma saatin belli olacak” dediyse de, “el işinde çalışmam” diyerek kapıyı kapatmış babam. İktidarının zirvesinde, kimseye hesap verecek durumda değil henüz. Kâğıt fabrikasına başlayanlarla dalga geçiyor, “Ben,” diyor “amelelere veriyorum o parayı.” Adamlar servisle ve tertemiz kıyafetlerle işe gidip geliyorlar. Hepimiz imreniyoruz onlara. “Aza kanaat etmeyen çoğu bulamaz” diyor annem, “çocuklarımız var, sigortamız olacak, gel gir şu işe.” Babam, annemin dırırından kurtulmak için av sürelerini uzatıyor. Bazı günler beni de götürüyor. O, avcı yelege, çantası ve tüfeğiyle âdeta komandoya dönüyor. Büyüdüğümde onun gibi olmayı hayal ediyorum. Vuracağım tavşanları, keklükleri, bıldırcınları düşünüyorum. Eve dönerken nasıl heybetli yürüyorum, sanki büyük tararruzu kazanmışım. Babam kekliğin birini indiriyor, hemen koşup alıyorum, sonra bir tane daha, yine koşuyorum. Tazı gibiyim, av kokusunu içime çekiyorum. Vurduklarını koşup almak bile bana yetiyor. Dönüş yoluna geçince bir el de bana atıyor babam. Eskisi kadar iş olmadığından hemen her gün ava gidiyor. Keyfi iyi olursa beni de götürüyor ama çoğunluk yerinde değil. Her şey hazır betona dönünce arayan soran yok. Kalıp ustası olmayı önerdiler fakat